

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Το μόνο που θυμούνται, εξακολούθησε, είνε ότι είχα μανιάσει μαθαίνοντας το γάμο της Παυλίνας. Λόγω της υγείας της ο Τσάνερι μου είχε πει ότι δε θα την πάντρευε. 'Εγώ έτρεφα πάλι τότειο ότι θα παντρευόταν κανένα ιταλό. Φανταζόμουν ότι αν θεραπευόταν, λόγω της μεγάλης της όμορφιάς θα εύρισκε κανένα εύγενή συμπατριώτη μας.

'Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα η Παυλίνα και γι' αυτό δεν του άπάντησα.

Ήμουν περίεργος να δω τί εντύπωση θα της έκανε το αντίκρισμα αυτού που έλεγε πως ήταν αδελφός της.

— Ο Μακάρι σηκώθηκε τεινώντας της το χέρι.

— Παυλίνα της είπε, με αναγνωρίζεις;

'Εκείνη κάρφωσε το βλέμμα της πάνω του κι' έπειτα κούνησε το κεφάλι ξαφνιασμένη, διατάζοντας του έλθης το χέρι. Μα πρόσεξα ότι συγχρόνως έξ' εντοίχιτου έκανε πίσω.

— Δυστυχισμένη κόρη, είπε τότε ο Μακάρι, ή κατάσταση της είνε χειρότερη απ' ό τι περίμενα... Παυλίνα, έχουμε πολύν καιρό να ιδωθούμε, μα δεν είνε δυνατό να μ' έχεις ξεχάσει!...

— Προσπάθησε να θυμηθής, Παυλίνα, της είπα τότε εγώ σιγά!...

'Εκείνη έβαλε το χέρι της στο μέτωπό της, εκούνησε πάλι το κεφάλι της και ψιθύρισε Ιταλικά: «Δέν σάς θυμούμαι». Κατόπι σά να την είχε ξεανατήσει ή προσπάθεια αυτή, σοφιάστηκε βγάζοντας ένα σ αναγνώσε με μιά καρέλλα.

Ήμουν εύχαριστημένος άκούγοντάς τη να μιλάει Ιταλικά. 'Επρεπε να την ξεαναγάτη κανείς για να μιλήσει σ' αυτή τη γλώσσα. Το γεγονός όμως ότι μίλησε άξαφνα Ιταλικά, στή στιγμή που της μιλούσαμε άγγλικά, μου άποδεικνυσε ότι συνέδεε μ' ένα τρόπο μεροδεμένο μέσα της την άνάμνητη του Μακάρι με την άνάμνητη της 'Ιταλίας.

Πρόσεξα κι' ένα άλλο πράγμα. Σπανίως ή Παυλίνα σήκωνε τά μάτια της: για να κοιτάξει έναν άνθρωπο στο πρόσωπο. 'Ε, ά ο τη στιγμή που είδε το Μακάρι, τά μάτια της δέν ξεκόλλησαν από πάνω του. 'Εκείνος κάθισε κοντά της κι' εξακολούθησε τη συζήτηση μαζί μου. 'Η γυναίκα μου δέν έπαυσε να τον κοιτάζει. Πολλές φορές μάλιστα νόμισα πως δέχονταν στο πρόσωπό τη: μιάν έκφραση φόβου. Είτε όμως φόβος ήταν αυτό είτε μίσος, είτε άνησυχία, είτε άγάλη άκόμη λίγο μ' ενδιέφερε, έφόσον θά ήταν το πρώτο ζήτημα της κοιμισμένης της διανοίας!

'Αφού έφυγε ο Μακάρι, είδα πως ή Παυλίνα είχε γίνει πολύν άνησυχη. Πολλές φορές την είδα να σφίγγη με το χέρι της το μέτωπό της. Φαινόταν πως δε μπορούσε να σταθί σε μιά θέση. Κάθε τόσο, πήγαινε στο παράθυρο και κοιτάζε από τη μιά κι' από την άλλη μεριά του δρόμου. Δυό φορές μου έρριξε μιά ματιά που φαινόταν σά να ζέτενε τη βοήθειά μου. 'Εγώ βλέποντας αυτά περιμένα με άνυπομονησία την έπίσκεψη που μās είχε ύποσχεθεί ο Μακάρι ά μās κάνη την άλλη μέρα. Μιά φορά που είχε την άνάγκη μου για το ζήτημα της κληρονομίας ήμουν βέβαιος ότι θάρχόταν.

Και πράγματι, μās έπεσε γρήγορα πολλές φορές. Προφανώς, ήθελε να έπωφεληθί της; καλοσύνης μας και προσπαθούσε με άθε τρόπο να φανίται εύχάριστος. 'Η κούβεντα του δέν έστερείτο ένδιαφέροντος. 'Ηξερε μέχρι και της έλαχίστης λεπτομερείας άκόμη, όλες τις συνωμοσίες και τά πολιτικά γεγονότα των τελευταίων δεκα χρόνων. 'Ηξερε έξ' ιδίας πείρας τί: περισσότερες φυλακές της Ευρώπης, από τις οποίες πολλές φορές είχε δραπετεύσει μ' ένα τρόπο άξιοθαύμαστο. Δέν είχα κανένα λόγο, παρ' όλη τη δυσπιστία που έτρεφα προς αυτόν, ν' άμφισβάλλη για την άπάθεια των λεγομένων του. Μα το χαρούμενο ύφος του, το ειλκρινές και φυσικό γέλιο του δε μπορούσαν να με κάνουν να ξεχάσω την έκφραση του προσώπου του, τη στάση του και τά λόγια του σε μερικές προηγούμενες συναντήσεις μας.

Φροντίζα ούτως ώστε ή Παυλίνα να είνε παρούσα στις συνομιλίες μας. Για πρώτη φορά ή δυστυχισμένη γυναίκα μου ανέλαβε να κάνη μιά επιθυμία μου με δυσαρέσκεια και φρίκη, ή όποια ζωγραφίζόταν στο πρόσωπό της.

Ο Μακάρι φαινόταν σά να έξακούσε κάποια έπιβολή άπάνου της, και όταν αυτός έφευγε την άκουγα ν' άναστενάξη μ' άνακούφιση. 'Οσο περνούσαν ή μέρες τόσο και πιο πολύν άνησυχη γινόταν και καταλάβαινα πως υπέφερε. 'Η καρδιά μου μάτωνε με τη σκέψη ότι εγώ της προκαλούσα αυτή τη θλίψη. 'Ημουν όμως άποφασισμένος να έπιμνω μέχρι τέλους. Καταλάβαινα έξ' άλλου ότι ή μεγάλη

γοργία του λογιστού της έληγίσει.

'Ενα βράδυ, μετά το δείπνο, ο Μακάρι κι' εγώ έπαίρναμε τον καφέ μας. 'Η Παυλίνα άνάπαυόταν στον καναπέ, σε μερικόν βηματων άπόσταση από μās. Τά φοβισμένα μάτια της, τά είχε σηλώσει, όπως πάντοτε, στον ξένο μας. 'Εκείνος μās διηγείτο περιπέτειές του από τον πόλεμο ύφερ της άκελευθερώσεως της 'Ιταλίας. Μās έλεγε πως μιά μέρα, εύρισκόμνος σε προφανή κίνδυνο—το δεξί του χέρι είχε σπάσει και το άριστερό του μόν ήταν αρκετά έξησνημένο ώστε να χρησιμο οειτ το όπλο και το ξίφος του—έβγαλε το ξίφος του, το πήρε με το άριστερό του χέρι και το βύθισε στην καρδιά του έχθρου που βρισκόταν άπέναντί του. Για να μās περιγράψει παραστατικώτερα το γεγονός, πήρε ένα μαχαίρι από το τραπέζι και σηκώνοντας ψηλά μās έδειξε πως έχτύπησε τον έχθρο του.

'Εκείνη τη στιγμή άκουσα πίσω μου μιά κ' αναή ύπόκωφη και βαθεία και στρέφοντας, είδα την Παυλίνα ξιπλωμένη στο καναπέ, με τά μάτια κλειστά, άνάσθητη. 'Ωρμησα προς αυτή τη μετέφερα άμέσως στην κάμαρή της και την έβαλα στο κρεβάτι της. Θά ήταν ή ώρα έννια. 'Η Σούζη, κατά σύμπτωση, είχε βγει έξω. Σαναγύρισα έπειτα βιαστικά στην τραπεζορία για ν' άποχαιρηθώ τον Μακάρι.

— 'Ελπίζω να μόν είνε τίποτε σοβαρό, μου είπε.

— Όχι, του άπάντησα, μιά άλλη λιποθυμία. Την έερομάξατε όταν έσηκώσατε το μαχαίρι.

Σαναγύρισα στο κρεβάτι της γυναίκας μου και χρησιμοποίησα όλα τά συνηθισμένα μέσα για να τη συνεφέρω, μιά του άκούω... 'Ημουν άνα κάτο, καταλάβαινα ότι ένα γεγονός είχε παρουσιασθή για να της ξαναζοιανείνει μπροστά της όλόκληρο το παρελθόν της και ότι ή ένταση αυτού του κλονισμού την είχε κάνει να λιποθυμήσει. Μόλις τολμούσα να όμολογώ σταν έαυτο μου την τραλλή μου αυτή πεποίθηση, μα ήμουν βέβαιος ότι μόλις ή Παυλίνα ξανάνοιγε τά μάτια της, αυτά θά έλαμπαν μ' ένα καινούργιο φώς για μένα—με το φώς μιάς διανοίας έσηπνημένης πιο και υγιούς.

Γι' αυτό το λόγο δέν ήξευλα να φωνάξουν γιατρό άγνόντάς τη σ' αυτή την κατάσταση, χωρίς να την τράξω μέχρις ότου θά συνερχόταν μόνη της. Είχα βάλεи το μάγουλο μου άπάνου στο δικό της και περιμένα να άκούσω την πρώτη της άναπνοή...

'Εκείνη έμεινε άκίνητη μιά ώρα τουλάχιστο, παρετήρησα ότι οι παλμοί της καρδιάς της γίνόντουσαν δυνατώτεροι και γρηγορώτεροι, ότι ή άναπνοή της της ξαναρχόταν κι' είδα στο πρόσωπό της τά σημεία της ζωής που ξαναγύριζε.

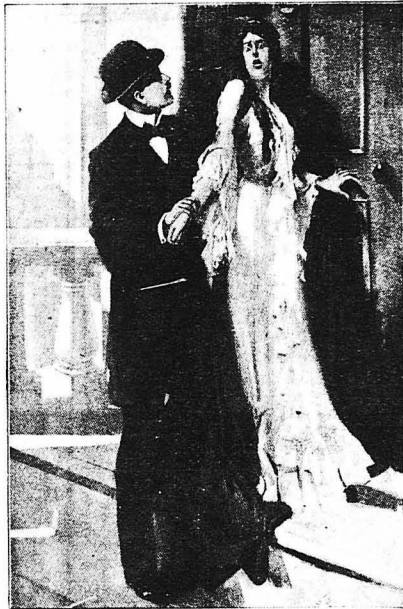
Τέλος ή Παυλίνα άνορθώθηκε και έστρεψε προς έμένα το πρόσωπό της. Τά μάτια της είχαν πάρει μιά έκφραση τέτοια που πρώτ' όλα και τελευταία φορά τά είδα έτσι στη ζωή μου.

Ούτε ή τρέλλα ήταν αυτό που είδα εκείνη τη στιγμή στα μάτια της Παυλίνας, μα ούτε και ή επάνοδος του λογιστού της. Είχανε διασταλεί τεραστίως. 'Ηταν καρφωμένα άκίνητα στο κενό. 'Ωστόσο κατάλαβα ότι δέν έμοιαζαν σ' ένα ώρισμένο σημείο. 'Η τρέλλι έλλίδα που είχα ότι θά την έβλεπα να ξαναρχεται στο λογικό της άφου συνερχόταν από τη λιποθυμία της διάλυόταν. 'Ηταν φανερό ότι είχε περιπέσει σε μιά κατάσταση πιο άξια λύσης από την προηγούμενη.

Της έμίλησα, τη φώναξα με τόνόμιά της, μα αυτή φαινόταν ότι δέν καταλάβαινε τίποτε. 'Εκοίταζε, με τάλλοκοτα μάτια της, ένα σημείο, πάντοτε το ίδιο.

'Αξαφνα σηκώθηκε και πριν προφτάσω να έπιμνω και να την έμποδίσω έβγήκε από την κάμαρη. Την άκολουθήσα. Κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα και την είδα να διευθύνεται προς την πόρτα της έξόδου. 'Όταν την έφθασα, έβαζε το χέρι της στο πόμολο. Την έφώναξα με τόνόμιά της, ζετευόντάς την νάρθη πάλι μέσα, μιά άδίκως. Μη θέλοντας να χρησιμοποίησω βία την άκολουθήσα για να επαργυρήσω μη της συμβή τίποτε. Το μόνο που έκανα ήταν να της φορέσω ένα έπανωφόρι που βρι κόνταν ζρεμασμένο στο διάδρομο.

Βάδιζε καν' εσθεϊαν εμπρός μ' ένα βήμα γοργό και μονοκόμματο, χωρίς να κοιτάξη ούτε δεξιά, ούτε άριστερά. Ούτε μιά φορά, σε όλον αυτό το δρόμο, δέν είδα τά βλέφαρά της να κινούνται, ούτε τά μάτια της να σαλεύουν. Το χέρι μου άγγιξε το δικό της και όμως αυτή φαινόταν πως άγνοούσε όλότελα την παρουσία μου. Κάτι την έσπρωχνε προς ένα ώρισμένο σκοπό. Δέν έξερω τί συνέβαινε μέσα στο άρρωστο λογικό της. Φοβόμουν να έπέμβω. 'Αν ή κατάσταση της αυτή ήταν ύπνοβατική, θά ήταν επικίνδυνη ή επέμβασίς μου. (Άκολουθεί)

Την έφτασα τη στιγμή που άγγιξε το πόμολο της πόρτας